

Mustafa Şen

mustafasen@gmail.com

Hakikate Ayna Tutanlar: Diyarbakır Anneleri

BU TOPRAKLARDA BİN YILDIR OLUŞAN TOPLUMSAL BÜTÜNLEŞME, BİZİ ARTIK BİR SOSYOLOJİK KOPMAZLIK OLARAK “ET VE TIRNAK GİBİYİZ” İFADESİNİN ÇOK ÖTESİNE TAŞIMIŞTIR. DİYARBAKIR ANNELERİNİN EYLEMİ, SYKES-PICOT BALTASININ ANNELERİN ELİYLE ŞAH DAMARIMIZDAN KALDIRILMA ÇABASININ SOSYOLOJİK GÖSTERGELERİNDEN BİRİDİR.

Dünya, günümüzde hemen her konuda Batılı algı avcılarının ürettiği yalanların peşinden sürüklenmektedir. Hakikati perdeleyen bu feci gidişin içinde insanlar üç farklı kısımda kendini konumlandırıyor. Birinci kısımdakiler, var güçleriyle dünyayı üretilen yalanın içine doğru çekiyor. İkinci kısımdakiler de dünyayı olanca güçleriyle tam tersine doğru ittiriyor. Üçüncü kısımdaki insanlar ise “Durun” diyor ve dünyanın yolunu, insanların kalbini, dilini, özünü, yüzünü yalandan çevirmeye çalışıyor. Bu son kısımdakilerin yapmaya çalıştığı şeyin bazen siyasetle, stratejik hareketlerle ya da insani yardımlarla hayata geçirildiğini görüyoruz. Bazen de bu ulvi amaç, yeryüzünün en sade, en gösterişsiz ve aynı zamanda en yürekli, en vicdanlı, en evlat kokan ve en anlamlı bir sivil eylemle gerçekleştirilebiliyor. İşte bu eylemi Diyarbakır’da görüyoruz; Diyarbakır annelerinde, onların hakikate ayna tutan kalplerinde...

Hakikate tutulan aynanın gösterdiklerini birkaç farklı pencereden görmek konunun daha iyi anlaşılmasına katkı sağlayacaktır.

Batılı algı avcıları, görünüşte masum ama gerçekte çok zalim bir kavram ürettiler; “vekalet savaşı.” Her şeyi bu kavram çerçevesinde yürütüyorlar. Öyle ki devletler rahatlıkla bir terör örgütü ile iş birliğine girip onu silahlandırıyor, eğitiyor -en başta kuruyor- sonra kullanıyorlar. Uluslararası toplum buna vekalet savaşı diyor ve ilginçtir ki bunu meşru görüyor. ABD ve Batılı devletlerin, onların Ortadoğu dedikleri merkezi dünyada yaptıkları şey yıllardır tam olarak budur. Bunun için mazlum Kürt gençlerini dağa kaldırmakta ve bir zaman sonra cesetlerini evlerine göndermektedirler.

Anneler ne istiyor?

Korku duvarını yıkan Diyarbakır anneleri, aylardır yavrularını onlardan çalıp dağdaki terör baronlarının kucağına atan, Türkiyeli ve Türkiyecilerle değil de; terör seviciliğiyle, terörü meşrulaştırma ve terörü desteklemeyle meşgul olan Halkların Demokratik Partisi (HDP) yöneticilerinin Diyarbakır il binalarının önünde eylemlerine devam etmektedirler. Memleket sathında terör karşıtı bütün vicdanlar onların destekçisi oldular, olmaya da devam edecekler.

Kim bu anneler ve ne istiyorlar? Bu anneler, annelerimiz! En doğal şeyi istiyorlar: Çocuklarını. Yavrularının çalınan geleceklerini, yok edilmiş umutlarını ve mutluluklarını...

Kim bu çocuklar? HDP yöneticileri kendi çocuklarına Batı’da istikbal ufukları çizirken, terörist başı kaptillerle poz vermek zorunda kalan, nefessiz kalmış yüzleriyle bize bakan kızlarımız, oğullarımız...

Peki, bu anneler aslen ne diyorlar? Onlar, kaçırılıp “kuluçkaya yatırılarak” “kantonlara” ve Kandil’e götürülen çocuklarını küresel kan emici ve terör üreticisi devletlere ve onların bölgesel uşaklarına terk etmeyeceklerini söylüyorlar. Evlatları üzerinden terörizme, teröristlere, onların Batılı maliklerine, bölgenin bir daha parçalanmasına, yeni emperyalist haritalara, kana, gözyaşına “hayır” diyorlar. Yine evlatları üzerinden kendi ülkelerine, bayraklarına, vatanlarına, devletlerine, hukuklarına güvendiklerini haykırıyorlar.

Patolojik Durum

Biz Diyarbakır annelerinin yanında olduğumuzu söylediğimizde; PKK’ya bir tek laf etmeyen, Amerika’ya teslim bayrağı çekmiş

olan ve şehre gitse de anneleri ziyaret etmeyen Kürt ırkçılarından, HDP'ilerden, bir kısım solculardan ve bir kısım CHP'ilerden gelen ilk saldırı "Siz Cumartesi Annelerinin yanında oldunuz mu?" ifadeleri oluyor. Bu akıl eskimesidir, aklın dumur halidir. Bu sebeple cevap vermemek lazım ama verelim: Evet, olduk. Hatta vaktiyle oğlunu darbeci Kenan Evren'den isteyen ve ona meydan okuyan Berfo Ana mevzusunu da televizyon programımızda özel konu eyledik. Ama ne zaman bu annelerin acısı HDP ve PKK tarafından terörü meşrulaştırmak için kullanılmaya başlandı; o zaman "hayır" dedik. Her türlü terör desteğine, terör seviciliğine, terörü meşrulaştırmaya, gerçeklerin çarpıtılmasına ve algı operasyonuna karşı olduk.

Peki, Diyarbakır anneleri ne yapıyorlar? Onlar tam tersini yapıyorlar: Terörü reddediyorlar, terörü ve şiddeti meşrulaştırmaya "hayır" diyorlar. Bu ikisini salim akıl nasıl bir araya getirebilir?

Annelerin Çağrısı

Türkiye'nin en büyük özelliği birlik ve beraberliğinin, ülke bütünlüğünün şaşırtıcı derecede yüksek olmasıdır. 15 Temmuz bunu bize en anlamlı şekilde göstermiştir. Millet bilinciyle insanlar birbirine sarılarak sokakları, meydanları, kurumları ve memleketi kurtardılar. Bu siyaset üstü bir tavırdı. Bunun altında, "toplumsal bütünleşme" duygusu yatmaktaydı.

Diyarbakır anneleri özelinde söyleyecek olursak, bin yıldır oluşan bu toplumsal bütünleşme bizi artık bir "sosyolojik kopmazlık" olarak "biz et ve tırnak gibiyiz" ifadesinin çok ötesine taşımıştır. Öyle ki, Kürtler kendilerinin dışında en çok Türklerle evleniyor, Irak'ta veya Suriye'de başlarına bir şey gelse ilk adımda hemen kuzeydeki Türklerin yanına geliyor yahut Türkiye içinde bir bölgede sorun yaşasalar Türklerin yoğun yaşadığı yerlere yerleşiyorlar. Bu anlamlı durum, yani ortak bir kadere tabi olma arzusu,

Diyarbakır anneleri, yaklaşık 3 aydır evlat nöbetini sürdürüyor. (24 Kasım 2019)

Kim bu anneler ve ne istiyorlar? Bu anneler, annelerimiz! En doğal şeyi istiyorlar. Çocuklarını. Yavrularının çalınan geleceklerini, umutlarını, mutluluklarını... Teröristlere, onların Batılı maliklerine, bölgenin bir daha parçalanmasına, yeni emperyalist haritalara, kana, gözyaşına "hayır" diyorlar.

sosyolojik kopmazlığın tarihsel-stratejik köklerinin, kendisini yeni bir siyasal-stratejik kaderde var kılma mücadelesidir. Diyarbakır annelerinin eylemi, bu mücadelelerin sosyolojik göstergelerinden biridir. Sykes-Picot baltasının annelerin eliyle şah damarımızdan kaldırılma çabasıdır.

Sömürge Aydını

Kürtler, malum olduğu üzere ağırlıklı olarak Türkiye, Irak, İran ve Suriye'de yaşamaktadırlar ve ayrılmaz bir şekilde ülkelerini sahiplenen vatandaşlardır. Bu ülkeleri bölecek şekilde, onlar adına hareket ettiklerini öne süren terör örgütlerinin Kürtlerle bir ilgilerinin olmadığı, doğrudan Batılı devletlerin kurduğu-yönettiği, koruduğu-kolladığı, beslediği-eğittiği ve kendi çıkarlarına göre terör uyguladığı da açıktır.

Tek tek bu ülkelerdeki sahiplenmeye bakacak olursak; araştırmalar Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olan Kürtlerin ezici çoğunluğunun Türkiye'den başka devlet tanımadığını ve Türk bayrağından başka bayrak kabul etmediğini bilimsel olarak ortaya koyuyor. Bunun Türkiye ifadesi, bizzat Diyarbakır anneleri tarafından en veciz şekilde gösterilmiştir. Suriye topraklarındaki yansımasını ise PKK-PYD zulmünden kaçarak Türkiye'ye sığınmış olan yüzbinlerce Kürt en çarpıcı şekilde ortaya koymuştur. Irak'ta, son referandum süreçle-

rinde yaşananları hatırlatmaya gerek bile yoktur. İran'da ise zaten böyle bir vakanın nişanesi yoktur; ki PJAK'ın halk nezdinde varlığı ve yokluğu aynıdır.

Sömürge aydını zihniyetlilere verdiğimiz cevap elbette var. Ama Kürtler bu haklarını bölgenin biraz daha bölünmesi yönünde değil de, bölgenin biraz daha bütünleşmesi yönünde kullanmalı değil mi? İçinde yaşadığımız bölgenin, yani merkezi dünyanın biraz daha bölünmesi bölge insanının mı, yoksa başta Amerika ve İngiltere olmak üzere Batılı sömürgecilerin ve İsrail'in mi faydasınadır? Bu soruya, "bölünmek bölgenin faydasınadır" diye cevap vermek hiç bir akıl sahibinin yapacağı iş değildir. Birinci Dünya Savaşı'nda bölünen bölgenin ne halde olduğunu bütün dünya görüyor. Her gün kan ve gözyaşı... Batılı sömürgecilere kaptırılmış petrol ve doğalgaz... Fakir halklar ve ruhunu Batı'ya satmış bir avuç elitist zengin zümre...

Terör haritaları küresel terör jeopolitiği kalemiyle çizilirken Barış Pınarı ile sadece terör değil, terör hayalleri de toprağa gömüldü. Halihazırda uluslararası meşruiyet, uluslararası hukuk, uluslararası teamüller ve ahlak diye bir şey kalmamıştır. Kalan uluslararası kabadayılık, uluslararası çifte standart, ikiyüzlülük, ahlaksızlık ve vicdansızlıktır. Belki de, Diyarbakır annelerinin herkese göstermeye çalıştığı şey budur; belki de onlar bu hakikate ayna tutmaktadırlar. **■**